

Ha majd oly csöndes lesz

Bennem néha volt oly csöndes minden,
mint volt a megváltás a világban,
hiába tartják fülükhöz kezüket,
hiába intenek püsszegve,

csak aki felüvölt, hogy így nem mehet
tovább, csak aki körömmel tépi húsát,
letépi heréit, és megrágja, csak az tudja,
mi volt ez, hogy nem holmi földi béke.

Ki volt a holdnak martaléka,
kinek égő sebe a csoda,
ki éjtelen életet élve

virraszt az újabb, a nagyobb,
a forróbb csöndért, abban van meg
ama csönd, amely halk lélekké váltotta meg.

Debrecen

Kolozsi László

Hiába

Öledben lettem babonás,
már akkor tudtam, ha elmész,
kis jelnek látok annyi mindent,
és hiába lehetek bármilyen elmés,
bugyuta dolgokban is mosolyog reményem,
nem hogy szelíd tekintetedben.
És hiába mondom: magam, énem,
nem mondhatom magaménak,
ha csak lelkedbe dalolva élem,
és hiába erőfeszítés, hiába télak,
szöknék, de utánam füttyül a bánat,
végigpásztáz amerre futok,
és régi séták börtönébe zárat.

Babonás lettem, és joggal,
mert ez legalább maradt,
a reményt tépni körömmel, foggal,
mint hold döfte tüskét,
mert jó ha úgy fehérlik az álom,
ha hiszem itt leszel tüstént.
Hányszor vártam, csak úgy, otthon,
voltak tapintatlan szomszédok,
ha olvastam, annyi sor zajokba botlott,
zajlottak szigetelések, csőcserék,
odalenn hangos szóváltás,
éjfél tájban pisszegő csőcselék.
Képzelttem: kicsi mellű lány ül mellém,
tudom ő az, kit egyszer
nem szólítottam meg, 88-ban Lellén,
finoman blúzáat kihúzza,
s kívánom: csak ne te lennél.

Hogy tudlak gyűlölni olykor,
de nem irt ki belőlem a gyűlölet,
inkább csak marasztal,

és ha gyűlöllek is,
gyűlöletem tele malasztal.
Mint ökörnnyál akadt
belém e szerelem, őszi reggel,
vagy odadugták suttyomban, a pad alatt,
gondolom, és mindhiába,
nem gyűlöletem bátorsága
száll, ha szólok hozzád, inába.
De mindig lóg, mint fogyó holdra
akasztott felhő-kabát, egy fikarcnyi emlék.

Nézz rám, és ne hidd, hogy nem,
mert még mindig, még mindig,
és nem érdekel, ne mondd,
hiába mondd: hogy hiába,
hogy elcsesztük,
hogy felesleges újra,
hogy mással kell.
Mert hiába szeretném
(hidd el, szeretnék élni nem facéran)
és hiába mész el úgy sorsom mellett,
hogy húzod ujjad a kerítéslécen,
le-le verem a port csókjainkról,
és nézem gyönyörködve,
és nem tudok mást kívánni,
csak hogy áldassék, ami a veled volt,
és legyen most és mindörökre.

Debrecen

Kolozsi László

Ideje van

Ideje van már az imáknak,
porban heverő kígyó a lelkem,
csak szerelmek csípi fel,
de így sem emelkedik fel a szóig

két hang között, sziszegve aszalódik:
mintha fogak közt, mondjuk kiszűrten,
olyan gyenge még vallomásnak,
ha azt mondom, imádlak, Uram,

mert ott van, bozótba akadtan, a szirten,
a nekem szánt, elkeseredett bárány. Adj erőt,
Uram, hogy a ragaszkodás torkát el tudjam vágni,

hadd váljon életem szőlője,
kegyelmed rettenetes súlya alatt borrá,
tégy engem, Uram, nincstelenné, imát üvöltő jámborrá.

Debrecen

Kolozsi László